

Arrest

nr. 178 013 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij wordt gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [C.]
voornaam: [A.]
[...]
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

betrokkene werd van 13.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een partner in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene werd van 13.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel het volgende aan: “Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet juncto artikel 13 EVRM, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 7 van de RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 (terugkeerrichtlijn) en het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld”.

Hij betoogt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 23.05.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 23.05.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend.

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoekster toegekend. Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied vrijwillig te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijkomend wenst verzoeker te benadrukken dat de bewering van verzoekende partij “verzoeker zich schuldig heeft gemaakt inzake inbreuken op de wetgeving inzake drugs als mededader” niet juist is en zelfs een schendig vormt van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld. Immers, het is niet omdat er klaarblijkelijk een gerechtelijk onderzoeken de gang is, dat verzoeker ook schuldig is. Zolang een onafhankelijke en onpartijdige rechter geen uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld van verzoeker kan er geen sprake zijn van “heterdaad” of “schuld” van verzoeker. Door de modus operandi van verwerende partij riskeert het gerecht de waarheid te ontlopen, daar verzoeker wenst mee te werken aan de ontdekking van de waarheid. Door verwerende partij wordt zelft niet een verwezen naar een bestaand proces-verbaal om te stellen dat er een risico bestaat dat de openbare orde opnieuw te schenden, is een brug te ver gegaan. Er is enkel sprake van een gerechtelijk onderzoek (waarbij verzoeker niet langer in de gevangenis deinde te blijven voor het onderzoek, maar mocht beschikken), waarbij verzoeker eveneens zijn rechten van verdediging kan doen gelden. Hij geniet – tot het bewijs van het tegendeel – het vermoeden onschuld. De houding en de beslissing van verwerende partij vormt dan ook een flagrante schending van het strafrechtelijk algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende: “Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Dat conform artikel 13 van het EVRM ééniieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Dat hierdoor artikel 13 van het EVRM geschonden is, en Uw Raad de onwettigheid van de bestreden beslissing kan vaststellen. Immers, verzoeker dient op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn opdat de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan behandeld worden, daar indien de vreemdeling verwijderd wordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat verzoeker dan geen belang meer heeft daar hij verwijderd is. Een dergelijke manier van handelen is in strijd met het EVRM.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 10 en 11 van de Grondwet juncto artikel 13 van het EVRM, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat verzoeker "geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en hij betrap zou zijn geweest op heterdaad op wederzijdse slagen en verwondingen"

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod en de opgegeven redenen zijn alleszins niet afdoende, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel en met het vermoeden van onschuld.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn omdat hem geen termijn voor vrijwillige terugkeer werd toegestaan, merkt de Raad op dat deze kritiek het bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat de termijn dient aan te duiden waarbinnen gevolg dient te worden gegeven aan de verwijderingsmaatregel. Dit is niet de bestreden beslissing. Het gegeven dat de bestreden beslissing is gegrond op de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voorziet om het grondgebied te verlaten maakt niet dat verzoeker nog dienstig kritiek kan uiten op deze vaststelling. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing "*niet meedeelt waarom in concreto er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd*", dat er "*niet gemotiveerd [wordt] omtrent de termijn*", dat geenszins wordt verduidelijkt waarom werd gekozen voor de maximumtermijn en dat de bestreden beslissing getroffen werd "*zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod*", waarbij verzoeker ervan uitgaat dat de bestreden beslissing zou stellen dat hij "*geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en hij betrappt zou zijn geweest op heterdaad op wederzijdse slagen en verwondingen*". De Raad stelt vast dat dit betoog manifest feitelijke grondslag mist. Verwerende partij legt verzoeker immers duidelijk een inreisverbod met een termijn van drie jaar op omdat hij onder aanhoudingsmandaat is geplaatst uit hoofde van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, dit na afweging van de specifieke omstandigheden die zijn geval kenmerken. Nergens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoeker "*betrappt zou zijn geweest op heterdaad op wederzijdse slagen en verwondingen*". Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de bestreden beslissing maar schaars en niet afdoende gemotiveerd is en dat de motivering "*omstandiger*" moest zijn, doch dit toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt voor het overige vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een

middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De verwerende partij legde zoals reeds vermeld een inreisverbod voor een termijn van drie jaar op omdat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. De verwerende partij hield bij het nemen van de bestreden beslissing ook rekening met verzoekers partner maar was van oordeel dat de strafbare feiten zwaarder doorwegen dan het belang van verzoeker om in België bij zijn partner te kunnen blijven. Verzoeker poneert doorheen zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing disproportioneel en onevenredig is en dat de verwerende partij kennelijk onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld, maar met deze overtuiging toont hij niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling kennelijk onredelijk is of dat deze met bepaalde, relevante elementen geen rekening zou hebben gehouden.

2.6. Het gegeven dat verzoeker nog niet werd veroordeeld door de correctionele rechtbank, verhindert de verwerende partij niet om op basis van het feit dat hij onder *“aanhoudingsmandaat stond van 13 april 2016 tot heden”* uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs als mededader, de nodige verblijfsrechtelijke gevolgen te trekken. Het vermoeden van onschuld dat is neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Met de bestreden beslissing neemt de verwerende partij geen standpunt in over de schuld of onschuld van verzoeker op strafrechtelijk vlak. Verzoeker betoogt verder nog, *“Door de modus operandi van verwerende partij riskeert het gerecht de waarheid te ontlopen, daar verzoeker wenst mee te werken aan de ontdekking van de waarheid. Door verwerende partij wordt zelfs niet een verwezen naar een bestaand proces-verbaal om te stellen dat er een risico bestaat dat de openbare orde opnieuw te schenden, is een brug te ver gegaan.”* De Raad dient dienaangaande op te merken dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet om de opheffing of opschorting verzoekt van het inreisverbod indien zijn aanwezigheid vereist is in het kader van de gerechtelijke procedure. In het administratief dossier bevindt

zich voorts een Administratief Verslag Vreemdelingencontrole opgesteld door de Federale Politie zone Mechelen op 12 april 2016 waaruit blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt wegens handel in verdovende middelen. In dit verslag wordt verwezen naar een proces-verbaal. Verzoeker ontkent deze feiten ook niet. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar een proces-verbaal maakt niet dat de bovenvermelde feiten niet zouden hebben plaatsgegrepen en dat de verwerende partij niet de verblijfsrechtelijke gevolgen eruit zou kunnen trekken. Ten slotte kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat er een risico bestaat dat verzoeker de openbare orde opnieuw riskeert te schaden.

2.7. Wat de schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aangeeft welke bepaling van het EVRM geschonden werd in combinatie hiermee. De schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen, quod non. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet kunnen niet dienstig juncto artikel 13 EVRM worden opgeworpen. Voorts toont onderhavig arrest dat gewezen werd ondanks het feit dat verzoeker inmiddels gedwongen werd verwijderd, aan dat het uitgangspunt van verzoeker, met name dat hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft omdat wanneer hij desgevallend zou zijn verwijderd hem het belang zou worden ontzegd bij zijn beroep, niet correct is.

2.8. Met zijn betoog *“In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend”* toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2.9. Waar verzoeker ten slotte nog een uitgebreide theoretische uiteenzetting geeft over allerhande beginselen van behoorlijk bestuur en wetsartikelen, kan dit niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Hij betoogt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel

dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn verblijfsgerichtige partner en kind.

Dat verzoeker duurzame en hechte relatie heeft met zijn partner dat deze relatie nog steeds verder duurt. Dat het gezin samenwoont om het hetzelfde dak.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan hij samenwoont met zijn partner met wie hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.11. De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief inzake artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

2.12. De bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene heeft een partner in België. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.”

2.13. Gelet op het bovenvermelde is de kritiek van verzoeker dat “*verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker*” niet ernstig. Verweerder heeft duidelijk de belangen van verzoeker afgewogen tegen het algemeen belang en heeft hieruit geconcludeerd dat de bescherming van de openbare orde – gezien de feiten – zwaarder doorweegt dan verzoekers privébelangen. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog inzake het disproportioneel karakter van de bestreden beslissing niet aan dat deze beoordeling in concreto disproportioneel is. De Raad merkt nog op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een kind heeft en dat verzoeker door eenmalig in zijn verzoekschrift te vermelden dat hij een kind heeft, zonder hier verder op in te gaan of enig begin van bewijs te leveren, niet aantoonde een kind te hebben. Verzoeker kan verweerder dan ook niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.14. De loutere omstandigheid dat verzoeker in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd, en reeds enige tijd in België heeft verbleven, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke economische, sociale of culturele hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekers algemeen bloot betoog “*Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden*” volstaat te dezen niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA